

Arrest

nr. 223 824 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden behandeld, in die zin dat het strekt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)."

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 207 052 van 20 juli 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweringen als chauffeur goederen te hebben bezorgd aan de Amerikaanse basis in Maidan Shahr en hierdoor vervolgd te zijn geweest door de taliban. Daarnaast werd geoordeeld dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven als deze die zij in het kader van hun eerste verzoek hebben uiteengezet, namelijk dat zij vrezen bij terugkeer naar Afghanistan nog steeds te worden gedood door de taliban omwille van verzoekers werkzaamheden als chauffeur voor de Amerikanen.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: een brief van Farid Maroof Construction Company, een brief van Haju Hashraf Construction Company, een brief van Kumsen Inc, een werkbadge van METAG Construction Trade Co., twee gehomologeerde kopieën van werkbades van Kumsen Inc, een gehomologeerde kopie van een werkbadge van Haju Hashraf Construction Company, een medisch document van het Wazir Mohammad Akbar Khan ziekenhuis, een medisch document uit België om aan te tonen dat er een stuk metaal in verzoekers linker kaak zit en de briefomslag waarmee verzoekers Afghaanse documenten werden opgestuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in en herhalen van de door hen afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers opperen in hun verzoekschrift dat hun raadsman bij aangetekend schrijven van 25 oktober 2018 de volgende documenten heeft overgemaakt aan het CGVS: het origineel rijbewijs van verzoeker, documenten in verband met vervoer van goederen, documenten van K.G.C.C., verkoopdocument Farmali Brothers Car Seller, documenten van het bedrijf Kumsen Inc., envelop waarmee deze documenten zouden zijn verstuurd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de begeleidende brief die zijn raadsman samen met deze documenten zou hebben verstuurd.

De Raad stelt echter vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun raadsman voormelde brief met de daarbij gevoegde documenten heeft opgestuurd naar het CGVS. Verzoekers brengen hiertoe evenmin enig bewijs van bij om aan te tonen dat deze brief, die voormelde documenten zou bevatten, daadwerkelijk werd verstuurd naar het CGVS. Vermits deze documenten niet aan het CGVS zijn bezorgd, kan het de commissaris-generaal niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Voormelde documenten, tenminste kopieën ervan, zijn evenmin gevoegd aan onderhavig verzoekschrift.

Waar de verzoekers betogen dat geen rekening werd gehouden met hun minderjarige kinderen, merkt de Raad vooreerst op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Daar verzoekers verwijzen naar hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, kan er geen geloof gehecht worden aan hun bewering dat hun kinderen vervolging moeten vrezen omwille van de door hen aangehaalde feiten.

Wat betreft verzoekers hun betoog dat hun kinderen in het Nederlands worden opgevoed en zij hier naar school gaan, dient te worden opgemerkt dat er in verzoekers hun dossier geen elementen zijn die er op wijzen dat verzoekers en hun kinderen dermate vervreemd zijn van de Afghaanse cultuur. Het spreken van een andere taal, kan bezwaarlijk gelijkgesteld worden met het afzweren van de islam. Evenmin tonen zij in concreto aan dat de lokale bevolking bij een eventuele terugkeer hen en de kinderen ervan zal beschuldigen geen moslims meer te zijn. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoekers in het verzoekschrift aangereikt. Uit niets blijkt, noch tonen verzoekers concreet aan dat zij en/of hun kinderen door de Afghaanse bevolking dermate in die mate als verwesterd zouden worden aanzien dat zij in Afghanistan hun leven niet zou kunnen (her)opbouwen.

Verzoekers betogen verder dat uit onderzoek aan de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure en op het moment dat zij gedwongen worden uitgezet. Zij citeren hieruit een passage met betrekking tot de problemen die zes- tot twaalfjarige kinderen in Nederland kunnen ervaren als gevolg van hun migratie naar dit land. De Raad stelt vast dat de potentiële schade en problemen waarnaar verzoekers verwijzen – nog daargelaten dat zij op geen enkele wijze in concreto aantonen dat hun kinderen met dergelijke schade of problemen te kampen hebben – los staan van de in casu aangevoerde vrees voor vervolging in het land van herkomst.

Deze problematiek heeft geen uitstaans met de redenen op grond waarvan verzoekers in België internationale bescherming vragen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers hun huidig verzoek geen onderzoek gevoerd heeft naar de actuele veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, namelijk de provincie Kabul.

De Raad merkt op dat artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet als nieuwe elementen aanmerkt, niet enkel de elementen die de aanvrager van internationale bescherming zelf voorlegt, maar ook nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn. Deze bepaling houdt in dat het Commissariaat-generaal desgevallend zelf zal moeten onderzoeken of er nieuwe elementen aanwezig zijn. Dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin verduidelijkt wordt dat "De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd." (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23).

De commissaris-generaal dient derhalve zelf te onderzoeken of de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst ondertussen dermate is gewijzigd dat een nood aan internationale bescherming zich alsnog opdringt.

De meest recente informatie aanwezig in onderhavig dossier, met name het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" bijgebracht door de verwerende partij middels aanvullende nota in het kader van verzoekers hun vorige beroepsprocedure, dateert van december 2017. Dit rapport bevat geen beschrijving van de huidige stand van het conflict in Afghanistan. Het is voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van herkomst van verzoeker.

5. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 april 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota wensen neer te leggen. Zij lichten toe dat de stukken die zij bij de aanvullende nota toevoegen in origineel werden opgestuurd naar de CGVS op 25 oktober 2018, maar eerst werden aangeboden aan de balie bij het CGVS. De stukken betreffen de werkzaamheden van verzoeker. Zij leveren ook het bewijs van de aangetekende zending. Verzoekende partijen vragen rekening te houden met de stukken. Op de vraag of verzoekende partijen wensen te antwoorden op de elementen toegevoegd aan het verzoek om gehoord te worden van de verwerende partij en de toelichting met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Kabul, stellen zij dat ze niets anders hebben toe te voegen.

3.2. De verwerende partij repliceert dat de verzoekende partij de stukken vroeger had kunnen neerleggen, en dat de stukken niet zijn vertaald. Verwerende partij stelt tevens dat de asielmotieven reeds werden beoordeeld en de stukken geen afbreuk doen aan de beoordeling. Voor wat betreft de subsidiaire bescherming en de actuele veiligheidssituatie wordt het volgende gesteld:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op [\[\[https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html\]\]](https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html) of [\[\[https://www.refworld.org\]\]](https://www.refworld.org)) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op [\[\[https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf\]\]](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf) of [\[\[https://www.easo.europa.eu/country-guidance\]\]](https://www.easo.europa.eu/country-guidance)) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken, (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig zijn. Gezien hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.htm> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html>) of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Voor het overige volhardt verwerende partij in de bestreden beslissingen.

3.3. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer samen met de volgende documenten (allen kopieën): het rijbewijs van verzoeker, documenten in verband met vervoer van goederen, documenten van K.G.C.C., een document van Farmali Brothers Car Seller, documenten van het bedrijf Kumsen Inc., en de enveloppe waarmee deze documenten zouden zijn verstuurd. Verzoekende partijen lichten toe dat de stukken die zij bij de aanvullende nota toevoegen in origineel werden opgestuurd naar de CGVS op 25 oktober 2018 en leveren het bewijs van de aangetekende zending.

Voormelde documenten vermogen echter geen ander licht te werpen op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen omtrent verzoekers voorgehouden vrees voor de taliban omwille van zijn werkzaamheden als chauffeur voor een Amerikaans bedrijf.

Deze documenten zijn vooreerst niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden deze documenten, behoudens het rijbewijs van verzoeker, niet in overweging genomen daar de inhoud ervan niet geverifieerd kan worden. Het rijbewijs van verzoeker heeft louter betrekking op verzoekers persoonsgegevens, die in deze op zich niet ter discussie staan. Evenmin wordt getwijfeld aan verzoekers werkzaamheden als transporteur van kiezelstenen en dat verzoeker mogelijks het slachtoffer geworden is van een aanslag of explosie. Dat verzoeker echter in het kader van zijn tewerkstellingen leverde aan Amerikaanse basissen en daarbij persoonlijk gevisieerd werd door de taliban, werd reeds ten tijde van zijn vorig verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig geacht. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan die hier een ander licht op werpen.

3.4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijzigt de Raad zijn standpunt zoals opgenomen in voormelde beschikking gelet op de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van 30 augustus 2018 alsook het EASO COI rapport van mei 2018 door de commissaris-generaal in rekening werd genomen.

Uit deze grondige analyse van de veiligheidssituatie gedaan door de commissaris-generaal blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO “*Guidance Note*” bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “*high profile*” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze tot de conclusie komt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt.

5. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS